

De slettede

Sabine Hein

© 2023

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-94320-05-4

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

SABINE HEIN

DE
SLETTEDE
FERMIS PARADOKS

HI READER

KAPITEL 1

Havde jeg vidst, at mit interview med Rollo Riffbjerg ville blive begyndelsen på det største traume i mit liv, var jeg sikkert gået en anelse mere forsigtigt til værks. Men da jeg hverken besidder eller tror på eksistensen af spådomsevner, kunne jeg aldrig have forudset, hvad der ville ske blot få timer efter mit besøg i hans butik.

I situationen var jeg urokkeligt overbevist om, at manden foran mig var fuld af lort. Jeg sendte min kameramand, Sander, et sigende blik, da vi efter 20 minutters interview stadig ikke var kommet ind på emnet. Sander trak så meget på skuldrene, som han kunne, uden at ødelægge optagelsen. Hvis min studiekammerat ikke havde glemt sit kamerastativ derhjemme, kunne han måske have delt min frustration mere overbevisende.

Jeg måtte prøve med en anden vinkel end de åbne hentydninger.

“Så, hvad er det helt konkret, du siger, I har oplevet herude, hr. ...?”

“Riffbjerg,” svarede han med et smil så bredt, at hans hesteskoformede overskæg blev forvrænget. “Kald mig Rollo.”

“*Rollo?*” gentog jeg.

Et grynt undslap min lydmand, Gavin, da han undertrykte sin fnisen. Selvom Sander forblev eksemplarisk professionel, kunne vi andre da i det mindste blive stiltiende enige om, at manden havde et hundenavn.

Jeg rystede det af mig. Det bidrog blot til den æstetik, jeg havde planlagt for min dokumentar. Et follet navn som Rollo kunne ikke andet end at understrege den særlingefaktor, han så fortrinligt havde kultiveret.

Vores interviewperson havde mørkeblondt bundesligahår og bar et denimtungt outfit, der hørte lige så meget hjemme i firserne som hans overskæg. Ligesom hans butik, var han både for snusket og støvet til at passe ind andre steder end herude i skovbrynet. Jeg var ikke det mindste i tvivl om, at han ville udgøre den perfekte hovedperson til min film.

“Rollo,” prøvede jeg igen med påtaget seriøsitet. “Vi læste dine opslag på nettet, men hvis du skulle beskrive det med dine egne ord for os nu – hvad er det for nogle fænomener, I oplever herude?”

Hans bæbrune øjne lyste op. “Jamen, det er jo rumskibene på himlen!” Han vendte sig mod den ranglede mand bag disken, der bekræftede hans udsagn med et nik.

“Rumskibe?” Det var kun af hensyn til kameraet, at jeg ikke himlede med øjnene. “Hvad får dig til at tro, at I oplever rumskibe?”

“Jamen, det kan jeg da se med mine egne øjne.” En af hans kunder kom op til os og løftede lydløst en vare op med en undskyldende mine. Som om stilheden opvejede, at jeg nu var nødt til at klippe de næste sekunder ud af optagelserne, mens Rollo forklarede manden, hvad varen kostede. Gavin prustede under lydstanden. Jeg rystede diskret på hovedet ad ham.

“Hvad har du set?” spurgte jeg igen, da kunden skred.

“Lysene på himlen. Sådan er der sgu ingen fly, der flyver.”

“Du tror ikke, at det kunne være noget andet end lige rumskibe?”

“Andet?”

“Ja, som droner eller lygter?”

“Ej, jeg ved sgu da, hvad jeg selv ser.” Smilet falmede en anelse på det vejrbidte ansigt. Han havde vist ikke regnet med nogen form for kritisk vinkel fra en gruppe unge journaliststuderende på jagt efter optagelser til en simpel skoleopgave.

“Er der andre end dig, der har set disse lys på himlen?” spurgte jeg.

Han tøvede. “Selvfølgelig da.”

“Andre end dig og *din egen bror*?” Jeg nikkede mod manden bag disken.

Rollo blev rød i ansigtet. “Hvad skal det nu sige?”

“Det er da lidt belejligt, hvis I to er de eneste, der har set de *konstante* tilfælde af rumskibe på himlen. Lige her. Ved jeres butik. Hvor folk kan købe udstyr til at campere i lige netop den skov, hvor I hævder, det hele foregår.” Jeg smilede sukkersødt. “Synes du ikke?”

Bag os sukkede min søster. “Thea, altså.”

“Vi er da bestemt ikke de eneste!” Rollo gestikulerede mod de fire mennesker i butikken, som ikke var en del af mit hold. “Folk kommer fra nær og fjern for at se dem.”

“Fordi *du* har fortalt dem, at de er garanteret at se små, grønne mænd, hvis de kommer herud på campingtur.”

“Jeg har aldrig sagt noget om små, grønne mænd,” indskød Rollo. “Ufoer er et alment kendt fænomen. Ukendt flyvende objekt. Jeg sagde ikke noget om, at der var rumvæsner. Kun rumskibe!”

“*Uidentificerede* flyvende objekter,” rettede jeg. “Du synes ikke, de to hører lidt sammen?”

“Næh! Det kan da sagtens være militæret, der tester hemmelige spionfly.”

“Nå?” Jeg hævdede et øjenbryn.

“Som de har stjålet fra udenjordiske skabninger.”

Mit øjenbryn faldt skuffet ned igen. “Så du siger, du ikke har sagt noget om rumvæsner. Kun deres fartøjer?”

“Præcis.” Han lænede sig ind over mig, så stanken af røg og sved omsvøbte os begge. “Men mellem dig og mig er der vist ingen tvivl om, hvem der egentlig flyver de sataner. Næh, men jeg har aldrig sagt, at folk får piloterne at se!”

Jeg tog mig til hovedet. “Du godeste.”

“Ja, gør du bare grin med mig alt det, du vil.” Han fnøs. “Bare vent. Én nat i den skov, og du giver mig ret. Vi er ikke alene i det her univers.”

Jeg stak hagen frem. “Ja, det vil du vist meget gerne have, vi fortæller videre derhjemme, hva’?” Jeg pegede med tommelfingeren på det nærmeste stativ fyldt med rumvæsen-kasketter og ufnøgleringe.

Rollo stormede tilbage bag kassen og tog imod pengene fra en ung, lyshåret fyr, der havde lagt en nøglering på disken. Jeg fik øjenkontakt med kunden, der blinkede til mig, inden han vendte om på hælen i sine hvide sneakers og spadserede ud af butikken. En behagelig, krydret duft blev kortvarigt hængende i luften efter ham, inden den blev opslugt af støvet.

Sander talte ned fra tre med fingrene og slukkede kameraet. “Nå, men ...” Han hostede en enkelt gang. “Det gik da ... bedre end forventet?”

“Lige efter planen.” Jeg vippede hovedet mod døren, og mine tre holdkammerater fulgte med mig udenfor.

Rollos butik var et forvokset skur placeret i udkanten af Velros Skov. Med Rollo, hans bror og de fire egentlige kunder var der kun lige plads til, at vi kunne få kameraet og lydstangen med forbi de tætpakkede hylder med campingudstyr og limegrønt merchandise uden at vælte det hele ned på vejen.

Døren nåede kun lige at lukke bag os, før min lillesøster greb fat i min arm. “Thea, jeg synes altså, du var lidt grov ved ham.”

Jeg kiggede på hende uden at fortrække en mine. Bag hendes runde briller brændte frustrationen i de grønne øjne, vores mor så

generøst havde skænket os begge. Havde vi været alene, ville hun have råbt ad mig. Jeg rystede hendes hånd af min arm.

“God journalistik kræver nu engang, man er villig til at stille ubehagelige spørgsmål,” svarede jeg.

Vi havde haft den diskussion mange gange. Hver eneste gang jeg uploadede et nyt indlæg på min blog faktisk. Jeg nægtede at tage hensyn til, hvorvidt mine spørgsmål sårede følelserne hos manipulerende svindlere. Især ikke med denne film, der var langt vigtigere end mine små hobbyprojekter på bloggen. Den talte for en tredjedel af semesterets ECTS-point.

“Altså, han sagde jo mere eller mindre det, vi forventede, han ville sige,” indskød Sander. “Nu, hvor vi har optagelserne, kan vi bruge det til dokumentaren.”

“Jeg er nok lidt tilbøjelig til at give Alma ret,” sagde Gavin til absolut ingens overraskelse. Han trak hørebøfferne ned om halsen og smilede til hende. “Det var måske lidt groft, når nu han faktisk har sagt ja til at være med.”

“Jeg vil da skide på, om det er groft! Han tjener penge på at narre folk.” Jeg satte hænderne i siden. “Vi følger planen og afslører ham som den idiotudnyttende løgner, han er. Vent og se. Jeg vil vædde på, at han selv laver alle lysene på himlen.”

Sander fniste. “Tror du virkelig, at det er droner? Han virker sgu ikke helt som typen, der shopper gadgets online.”

“Hvem ved? Måske er hele hans look også bare en facade.” Jeg strammede knuden på skovmandsskjorten, jeg havde bundet om livet. “Vi finder ud af det i nat.”

Alma lagde armene om sig selv. “Er du sikker på, at det er nødvendigt med en overnatning ved søen?”

“Ja, selvfølgelig. Du så, hvor lidt han vil tabe ansigt. Hvis vi ligger derude i nat, sætter han garanteret et show op for at bevise, han har ret. Vi filmer hele natten og fanger ham med nallerne i kagedåsen. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at ham og hans gustne bror er skyld i det hele.”

“Hvis du siger det.” Alma så ned i jorden.

“Der var ingen, der tvang dig til at tage med,” sagde jeg. Bare, fordi vores forældre havde verdens mest ulidelige vennepar på besøg, betød det vel ikke, at hun ingen andre steder havde at tage hen. Jeg var bare den første, der tilbød en udvej.

Hun svarede ikke. Jeg løftede et øjenbryn ad hendes manglende vilje til at skændes.

“Er du okay? Du ser lidt bleg ud. Mere, end du plejer, vel at mærke.”

Hun bøjede nakken. “Jeg er bare lidt sløj. Måske er jeg ved at blive syg.”

“Du bliver da aldrig syg.” Jeg lagde en hånd på hendes pande.

Hun trak på skuldrene og pillede ved sin blonde fletning, som hun plejede, når hun ikke ønskede øjenkontakt. Jeg tillod hende atter at have sin personlige sfære i fred og fulgte med drengene tilbage til bilen, som stod parkeret på den støvede rydning, der kun med god vilje kunne kaldes en parkeringsplads.

Sander svøbte sit kamera ind i et lille vattæppe, inden han pakkede det ned i tasken, som stod på gulvet ved passagersædet. Der var ikke plads i bagagerummet, for hele bilen var proppet med vores lånte campinggrej. Vi burde nok have lyttet til min far og skaffet en bil mere, men benzinen hertil havde været dyr nok for denne ene Skoda.

Gavin åbnede en dør for Alma, men hun var for optaget af at stirre tilbage mod butikken til at bemærke det.

“Tror I, han bor i den der?” Hun pegede på den slidte campingvogn ved siden af bygningen.

Jeg lavede en uengageret lyd.

Hun sendte vognen et mere nysgerrigt blik, end det gamle skrog fortjente. Så opdagede hun, at Gavin ventede på, hun så, hvor galant han var. Hun smilede akavet til ham og gled ind på det ene bagsæde. Hans ansigt lyste op, da han lukkede døren efter hende.

“Drop det. Hun er 17,” mumlede jeg og gik om på den anden side af bilen, hvor jeg satte mig ind ved siden af min søster uden nogen form for assistance. Ligesom Gavin var jeg i en alder af 22 voksen nok til at åbne min egen dør.

“Jeg er ked af det, men jeg tjekkede lige bagagerummet igen, og jeg har virkelig glemt stativet til kameraet derhjemme,” sagde Sander, da Gavin satte sig ind bag rattet.

“Er du sikker?” spurgte jeg.

“Ja. Sorry.” Sanders mobil lyste op i hånden på ham. “Sofia skriver, at det ligger hjemme på stuebordet.”

“Du sagde da ellers, at du havde det i hænderne, da vi snakkede i telefon tidligere,” tilføjede Gavin.

“Jah, men så kom Sofia hjem og gjorde mig lidt ...” Han rødmede. “Distraheret.”

Gavin lo højt og slog ham på skulderen. “Mon ikke det går, makker?”

Sander vendte sig i sædet for at fange mit blik fra under sit halvlange, sorte pandehår. “Nu har jeg ikke ødelagt din dokumentar, vel, Thea?”

Jeg smilede. “Bare rolig. Vi finder ud af noget, når vi kommer frem til lejrpladsen.”